

Tygodnik Parafialny OPIEKUN

Święty Józefie, Patronie naszej Parafii, Ozdobo życia rodzinnego, módl się za nami

Sanktuarium Świętego Józefa Siedlce

www.jozefsiedlce.pl

SŁUGA TWÓJ SŁUCHA – rozważanie Słowa Bożego z V Niedzieli Zwykłej (rok A)

Wy jesteście solą ziemi!

1 czytanie Iz 58, 7-10

Izajasz był prorokiem wiary i w czasie ciężkich prób, jakie są udziałem jego narodu, domaga się absolutnego zaufania Bogu. Prorok wie o surowości prób, ale zarazem ufa, że reszta zostanie ocalona, a Mesjasz będzie jej królem.

Prorok wykazuje swoim rodakom, że to ich postawa nie jest właściwa. Prawdziwy post bowiem polega na rozrywaniu kajdan zła, rozwiązywaniu więzów niewoli, pomaganiu biednym. Bóg bowiem utożsamia się z biednymi i uciśnionymi i gdy oni wzywają Jego pomocy odpowiada: *Oto jestem*. Prorok mówi, że Bóg chce, aby każdy członek ludu Bożego usuwał wszelkie jarzmo nakładane na innych, przestał mówić przewrotnie i grozić bliźnim. Ma on troszczyć się, aby nikt z jego współziomków nie był głodny czy spragniony. Ma on dać mieszkanie biednemu tułaczowi i przydziać tego, kto jest nagi.

Prorok Izajasz nie pozostaje jednak w nastroju przygnębienia. Mówi on bowiem, że jeśli człowiek nawróci się ku Bogu, jego światło wszędzie jak zorza, zabłyśnie jak światło, a ciemności, w których żyją ludzie staną się południem. Światło zaś w Piśmie świętym jest symbolem tego, co Boskie, symbolem samego Boga.

Prorok mówi też, że gdy światło ludu Bożego wszędzie jak zorza i zabłyśnie w ciemnościach będzie za nią podążać Chwała Boża. W świetle Nowego Testamentu możemy to lepiej zrozumieć. W Kazaniu na górze Jezus mówi: „Wy jesteście światłem świata... Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie.” (opr. Ks. Zbigniew Czerwiński)

2 czytanie 1 Kor 2, 1-5

Krzyż Jezusa jest tajemnicą słabości, w której objawia się moc Boga. Jest on drogą odkrywania wobec świata swoich słabości. Hańba i poniżenie krzyża w niczym nie odpowiadają temu, co świat uznaje za sukces i szczęście. Krzyż obnaża naszą wizję magicznej pobożności, w której za cenę pewnych wysiłków i spełnianych praktyk otrzymujemy upragnione dobra, poczucie bezpieczeństwa oraz długie i zdrowe życie. Krzyż staje się dla Pawła jedynym kryterium autentyczności wiary w Boga. Krzyż, który przez mądrych tego świata jest odrzucany jako głupota, a pobożnych gorszy. Krzyż, który czyni człowieka całkowicie bezsilnym, nie ma w sobie żadnego uwodzącego piękna tego świata, dlatego staje się miejscem doświadczenia mocy Boga. W obliczu krzyża nie da się udawać wiary, bowiem on weryfikuje głębiny naszego serca, obnaża pragnienia, oświecla myśli i stawia w obliczu Boga.

Słowo Boże, natchnione pisma Apostoła Narodów, zachowują swą aktualność. Podziały, rywalizacja, pobożność na pokaz, hipokryzja, ciągnięcie się po sądach, rozwiązłość dotyczą tak samo Koryntian, jak i nas. Pytanie o autentyczność i głębię mojej wiary jest pytaniem o mój stosunek do krzyża. Słabości, porażki, choroby, ubóstwo, samotność nie są karami za grzechy. To życiowe pytania o nasze zaufanie do Boga.

Krzyż Jezusa jest jedyną odpowiedzią na problem mojego grzechu, w którym tak często mam upodobanie. Święty Paweł nieśie Koryntianom Dobrą Nowinę *w słabości i w bojaźni, i z wielkim drżeniem*. Jego głoszenie było „ukazywaniem ducha i mocy, aby wiara opierała się nie na mądrości ludzkiej, lecz na mocy Bożej.” (opr. ks. Maciej Warowny)

Ewangelia Mt 5, 13-16

Wy jesteście solą dla ziemi. Na wschodzie używano soli zarówno do przyprawiania potraw, jak i do ich przechowywania. Uczniowie Jezusa mają być jak sól, która sama w sobie nie jest przyjemna w smaku, ale jednocześnie nadaje właściwy smak wielu pokarmom i przedłuża trwanie ich odżywczych wartości. Ta sól jest także czymś,

co sprawia ból, gdy wpadnie do otwartej rany czy też do wrażliwego oka.

Mamy jako uczniowie Jezusa strzec świat od zepsucia go przez zło i przekształcać go w królestwo prawdy, dobra i miłości. Jeśli jednak pragniemy przemienić ludzkość i wyzwolić ją z egoizmu, to powinniśmy sami opierać się złu i zwalczać w sobie wszelkie jego przejawy. Nasza wierność nauczaniu Jezusa często staje się solą w oku dla letnich chrześcijan. Nasza czystość intencji jest solą w oku dla zakłamanych. Nasza uczciwość szczypie w oczy nieuczciwych, a nasza bezinteresowna miłość jest solą dla tych, którzy kochają innych miłością zaborczą. Sól zawsze drażni, a więc i uczniowie Jezusa zawsze będą drażnić otaczający ich świat. Jeśli nie będziemy naszymi postawami niepokoić sumienia świata, to będziemy jak sól zwietrzała. Odważmy się więc być czystą solą, sypaną przez naszego Mistrza na chore sumienie otaczającego świata. Jezus ostrzega uczniów przed ospałością mówiąc o soli, która ze względu na domieszki dodane do niej może się psuć i stracić swój smak.

W Piśmie Świętym światło posiada wiele symbolicznych znaczeń. Wszystko, co jest światłością, pochodzi od Boga. Człowiek znajduje się między dobrem a złem i musi nieustannie dokonywać wyboru. Ludzie jako światłość świata w swoim postępowaniu, słowach i reakcjach są dla innych odbiciem Boga. Symbol światła wiąże się z pragnieniem poznania pełnej prawdy. Kiedy brak nam światła, nie jesteśmy w stanie dobrze rozróżniać w otaczającej nas rzeczywistości tego, co dobre, od tego, co ma tylko pozór dobra. Światłem tym jest światło wiary, które oświeca serce uczniów Jezusa. Osobiste spotkanie z Jezusem przynosi nowe światło w nasze życie, wprowadzając nas na właściwą drogę stawiania się Jego świadkami. W dzisiejszym świecie potrzeba, abyśmy potwierdzali naszą postawę, że Ewangelia jest najlepszym kryterium wyznaczającym nasze wybory życiowe. Pamiętajmy, że *nie zapala się światła i nie stawia pod korcem, ale na świeczniku, aby świeciło wszystkim, którzy są w domu*. Żyjemy w świecie mając misję do spełnienia wobec wszystkich: być światłem, które oświeca. Jeśli jej nie wypełnimy, będziemy bezużyteczni, jak światło, które stało się ciemnością. (opr. o. Tadeusz Hajduk SJ)

Sanktuarium Św. Józefa w Siedlcach 7 marca 2026 r.

Kongres Różańcowy Diecezji Siedleckiej w roku Jubileuszu 200-lecia powstania Żywego Różańca

Drodzy Kapłani, Zelatorzy, Zelatorki i wszyscy członkowie Kół Żywego Różańca!

W sobotę przed III Niedzielą Wielkiego Postu spotkamy się w Sanktuarium Św. Józefa w Siedlcach na XI Kongresie Żywego Różańca Diecezji Siedleckiej. W tym szczególnym roku 200-lecia powstania Żywego Różańca będziemy dziękować za dobro, które przez to dzieło się dokonało. Wdzięczność jest podstawą relacji człowieka z Bogiem. W ten sposób wyrażamy nasz szacunek wobec Dawcy wszelkich darów. Jak rodzice oczekują wdzięczności od swoich dzieci, podobnie czeka na nią także nasz Stwórca. Przez taką postawę zjednujemy sobie łaskawe spojrzenie naszego Ojca i hojność w obdarowywaniu nas kolejnymi dobrami. Im częściej udaje nam się wyrazić wdzięczność przez czyn, słowo i myśl, tym bardziej oddajemy chwałę Bogu i nasze istnienie jest uzasadnione.

Nasza obecność na Kongresie będzie wyrazem wdzięczności za duchowe wzrastanie przez modlitwę różańcową i wspólnotę, za dar bł. Pauliny, naszej założycielki, ale także kolejną okazją zawierzenia naszych różańcowych wspólnot, diecezji i Ojczyzny, byśmy mogli cieszyć się pokojem i wolnością w wyznawaniu wiary i wzrostem duchowym. Hasłem Kongresu będą słowa bł. Pauliny Jaricot: „Wszystkie dobra przyszły do mnie przez różaniec”. Natomiast w konferencji pochylimy się nad tematem: „Rola łaski i wspólnoty dla owocnej modlitwy Różańcowej”. To dzięki łasce uświęcającej Duch Święty zamieszkuje duszę, ożywia ją, oczyszcza i uświęca; On sam w nas się modli, bo jak mówi św. Paweł: „Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami” (Rz 8,26). Przez łaskę uświęcającą mamy udział w naturze Boskiej, odzyskujemy przyjaźń z Bogiem i prawo do dzielenia z Nim wiecznego szczęścia w niebie, a także poszerzamy swoje horyzonty poznawcze o rzeczywistość nadprzyrodzoną. Życie z Jego doświadczeniami i podejmowanymi czynnościami, dzięki łasce uświęcającej, przeżywane jest w wymiarze nadprzyrodzonego sensu. Dzięki niej widzimy cel swojego życia w wieczności z Bogiem. Wtedy więcej o tej rzeczywistości myślimy i o nią zabiegamy, uzyskując zdolność do pragnienia Boga ponad wszystko. Ona daje siłę do pokonywania pokus i jest najważniejszą rzeczą w przygotowaniu do śmierci. Łaskę uświęcającą umacniamy karmiąc się Komunią Świętą. Ponadto łaska uświęcająca otwiera nam bramę do wszelkich łask uczynkowych. Wypełnieni łaską stajemy się dla siebie braćmi i siostrami dużo bardziej i nieskończenie bliżej, niż rodzeństwo złączone przez jedną krew, ale rozdzielone przez grzech. Dlatego wspólnota zgromadzona w imię Jezusa, zjednoczona w łasce uświęcającej, mocą Ducha Świętego, może najowocniej upraszać łaski dla świata. Zechcemy jeszcze bardziej zgłębić warunki ku temu i ożywić swoją gorliwość, a także uprosić sobie potrzebne uposażenie podczas kongresu w Sanktuarium Św. Józefa, aby jak najobficiej pozyskiwać dary Boże dla Kościoła, świata, Ojczyzny, diecezji, parafii i naszych rodzin, a także, aby nasze koła były szerokimi kanałami, przez które wylewa się obfitość wszelkich łask Bożych dla naszych parafii.

Ten ważny temat, przybliży nam ks. prof. Marek Chmielewski – kierownik katedry Duchowości KUL i Prezes Polskiego Stowarzyszenia Teologów Duchowości. Spotkajmy się wspólnie na naszym jubileuszu dziękczynienia za 200 lat Żywego Różańca. Niech bł. Paulina Jaricot dopomaga nam w owocnej współpracy z Duchem Świętym, byśmy zachowując łaskę uświęcającą jeszcze skuteczniej słuchali Jego natchnień i realizowali je, przemieniając współczesny świat w Boże Królestwo, w Królestwo dobra, nadziei, pokoju i sprawiedliwości. Niech nasza Założycielka troszczy się o duchowy wzrost i rozwój Stowarzyszenia Żywy Różaniec. Z nadzieją patrzymy na rozwój Dziecięcych i Młodzieżowych Kół Żywego Różańca.

Moderatorzy diecezjalni podczas ostatniego spotkania na Jasnej Górze uznali za zasadne, by członkowie kół w roku 200-lecia powstania Żywego Różańca, mogli zawierzyć się Jezusowi przez Maryję po wcześniejszym 33-dniowym przygotowaniu. Okazją do wspólnego zawierzenia będzie nasza pielgrzymka do Leśnej Podlaskiej. Dlatego przygotowanie do tego aktu należy rozpocząć 27 lipca 2026 r. Może odbyć się ono samodzielnie lub we wspólnocie parafialnej. Na Kongresie, u sióstr loretanek, będzie można zaopatrzyć się w specjalnie przygotowany dla Żywego Różańca na

tę okoliczność podręcznik pt. „Różaniec 33”. Ponadto, z racji jubileuszu, chcemy wykonać serce ze złota, jako wotum wdzięczności za dzieło Żywego Różańca obecne w 144 krajach świata i umieścić je w kościele w Lyonie, gdzie znajduje się sarkofag z ciałem bł. Pauliny. Dary naszych serc (złote łańcuszki, pierścionki, monety itp.) można będzie złożyć podczas kongresów lub poprzez zelatorów dekanalnych. Jako pamiątkę jubileuszu w naszej diecezji pragniemy przygotować sztandar z bł. Pauliną. Ten symbol jedności i pamięci, będzie nam towarzyszył w ważnych wydarzeniach naszej wspólnoty. Jeśli ktoś zechciałby włączyć się w tą inicjatywę, podczas Kongresów będzie można złożyć ofiarę na ten cel. Za wszelkie dobro niech Pan Bóg hojnie Wam wynagradza obfitością łask, a Matka Boża uprasza pełnię darów Ducha Świętego, byście w Jego mocy i świetle postępowali ku wiecznej chwale zbawionych.

Wraz z Moderatorami Rejonowymi i Radą Żywego Różańca polecamy planowany Kongres Waszej modlitwie i prosimy o obecność. Podczas Kongresu podziękujemy dotychczasowym Zelatorom Parafialnym, którzy zakończyli swoją kadencję, zaś nowo wybranym wręczymy pisemne nominacje. Wszystkich Zelatorów proszę o zorganizowanie wyjazdu do Siedlec. Każdy z uczestników spotkania otrzyma materiały formacyjne, opracowane przez zaproszonego prelegenta. Celem pokrycia kosztów kongresu (materiałów, prelegenta, agapy, mediów) i wsparcia formacji dziecięcych Kół Żywego Różańca, będzie zbierana kolektka w wysokości 25 zł. od osoby. Liczbę osób z parafii należy zgłosić do zelatora dekanalnego, do dnia 3 marca 2026 r. (wtorek). Kongres będzie transmitowany przez Katolickie Radio Podlasie (Msza św. o godz. 13.00) i Faro TV (całe wydarzenie).

Serdecznie dziękuję za wszystkie dotychczasowe ofiary wpłacone na misje i na rozbudowę Domu Rekolekcyjnego w Siedlanowie, w którym trwają jeszcze prace wykończeniowe. Rozbudowę wspiera także fundacja „Nasza Szkoła”. Będziemy wdzięczni za przekazanie 1,5% z rozliczenia PIT na rzecz tej organizacji, kto jeszcze tego nie uczynił. Wszystkie przekazane w ten sposób środki zostaną przeznaczone na wykończenie rozbudowanego Domu Rekolekcyjnego w Siedlanowie. To nowe skrzydło chcemy oddać do użytku w tym roku. Niech Chrystus wynagradza Waszą ofiarność obfitym błogosławieństwem. Za wszystkich dobrodziejów sprawuję Mszę św. w każdą pierwszą sobotę miesiąca i polecam Was wszystkich w codziennej modlitwie.

Trwajmy wiernie na modlitwie różańcowej, dając się prowadzić naszej Matce. Niech Maryja dopomaga nam chronić otrzymaną łaskę uświęcającą. To o nią rozgrywa się najważniejsza walka, gdyż jest ona podstawą świętości i gwarancją zbawienia.

Diecezjalna Rada Żywego Różańca
i Moderator Diecezjalny ks. Grzegorz Koc

Wesprzyj kulturę!

Celem Fundacji El Greco - Polska jest wspieranie inicjatyw służących ochronie zabytków, w szczególności zabytków sakralnych.

Organizowanie: wystaw, przeglądów, konferencji, sympozjów, zjazdów, seminariów i kursów popularyzatorskich, konkursów na prace naukowe, programów szkoleniowych i projektów społecznych.

Gromadzenie zabytków i materiałów dokumentacyjnych oraz działalność wydawnicza, w tym publikowanie katalogów, przewodników wystaw, wyników badań naukowych.

Zapraszamy do wsparcia naszej fundacji i prosimy o darowiznę 1,5 % - KRS 0000492123 lub na konto bankowe: PL 97 1090 2590 0000 0001 4175 7155, ul. Bpa I. Świrskiego 56, Siedlce

FUNDACJA

EL+GRECO POLSKA

Intencje Mszy św.

Kościół św. Józefa jest otwarty od 6.00 do 19.00.

Poniedziałek, 9 lutego 2026 r. DZIEŃ POWSZEDNI V TYGODNIA OKRESU ZWYKŁEGO <i>czytanie (1 Krl 8, 1-7. 9-13), Przeniesienie Arki</i> <i>Przymierza do świątyni Salomona</i> <i>Ewangelia (Mk 6, 53-56), Jezus uzdrawia chorych</i>	
6.30	+ Mieczysława Grudę
7.00	Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Edytę Kowalczyk + Irenę i Franciszka Wierczuków; + z rodziny Wierczuków i Żuków + Arkadiusza (R); + Stanisławę Krasnodębskich; + Annę, Władysława, Józefa Wasilewskich; + Stanisławę, Jana, Bogdana Zdolińskich + Jana Oklińskiego
18.00	+ Arkadiusza Jareckiego (27 R) + Anastazję Dziewulską (19 R); + rodziców Stanisława, Franciszka; + brat
Wtorek, 10 lutego 2026 r. WSPOMNIENIE ŚW. SCHOLASTYKI, DZIEWICY <i>czytanie (1 Krl 8, 22-23. 27-30), Modlitwa Salomona</i> <i>w czasie poświęcenia świątyni</i> <i>Ewangelia (Mk 7, 1-13), Prawo Boże i tradycje ludzkie</i>	
6.30	+ męża Zygmunta (9 R); + Władysława i Wacława + Michała, Wandę; + męża Stanisława; + Józefa, Stanisławę
7.00	Dz.-bł. w intencji wnuków Stasia, Eli i Ignasia oraz ich rodziców, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Jana Oklińskiego + Leokadię (17 R); + Feliksa, Aniele, Feliksa, Wandę; + z rodziny Mikiciuków i Koplejewskich + Wacława; + z rodziny Krzyckich i Jerominiaków + Józefa Zabłockiego (30. dzień po śmierci)
18.00	Dz.-bł. w 18. urodziny Piotra, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa + Aniele, Lucjana i Edwarda
Środa, 11 lutego 2026 r. DZIEŃ POWSZEDNI V TYGODNIA OKRESU ZWYKŁEGO <i>czytanie (1 Krl 10, 1-10), Królowa Saby odwiedza Salomona</i> <i>Ewangelia (Mk 7, 14-23), Prawdziwa nieczystość pochodzi z serca</i>	
6.30	Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Henryka Kokoszkę; + rodziców Stanisława, Sabinę, Jana, Janinę i Eugeniusza + Florianą (14 R); + Józefa, Stanisławę, Jerzego, Mariana, Marka; + dziadków + Stefana Kondraciuka (4 R); + rodziców Bolesława i Stefanę + Kazimierza Antoniego Milczarek (30. dzień po śmierci)
10.00	W intencji chorych i cierpiących Dz.-bł. w intencji KZR nr 18 Matki Bożej z Lourdes, o opiekę Matki Bożej, św. Józefa, o łaskę zdrowia dla siostr i ich rodzin
18.00	Intencje Nowenny do św. Józefa W intencji Bogu wiadomej, o umocnienie wiary, zgodę w rodzinie Dz.-bł. w 15. urodziny Norberta Domańskiego, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa Błagalna w intencji Marcina o powrót do zdrowia + Stanisława Borkowskiego + Stanisława Czumaj + Mieczysława Ksionka; + Annę i Józefa Szachnowskich + Annę (8 R); + Mieczysława (13 R) + Andrzeja Sokołowskiego (3 R); + Wiesławę, Jadwigę, Lucjana, Arkadiusza; + z rodziny + Józefa Świniarskiego (5 R); + rodziców obojga stron rodziny
Czwartek, 12 lutego 2026 r. DZIEŃ POWSZEDNI V TYGODNIA OKRESU ZWYKŁEGO <i>czytanie (1 Krl 11, 4-13), Bałwochwalstwo Salomona</i> <i>Ewangelia (Mk 7, 24-30), Prośba poganek wysłuchana</i>	
6.30	+ Janinę, Józefa i Norberta Trociów + Stanisława Trocia

7.00	Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Jana i Barbarę Oklińskich + Stanisława Maciejczyka; + z rodziny Maciejczyków + Kazimierza Kołtuniaka (2 R) + Zdzisława Wronę; + dziadków
18.00	Dz.-bł. w intencji rodziny, o uwolnienie z nałogów, umocnienie w wierze, o dary Ducha Św., wstawiennictwo Świętej Rodziny i łaskę zdrowia dla całej rodziny + Wiesława Wasilewskiego + Zdzisława Borkowskiego (7 R)
Piątek, 13 lutego 2026 r. DZIEŃ POWSZEDNI V TYGODNIA OKRESU ZWYKŁEGO <i>czytanie (1 Krl 11, 29-32; 12, 19), Zapowiedź podziału</i> <i>królestwa Salomona</i> <i>Ewangelia (Mk 7, 31-37), Uzdrawienie głuchoniemego</i>	
6.30	+ Franciszka Łukasiaka (2 R) + Andrzeja Chromińskiego
7.00	Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Jana Oklińskiego + Ludwikę, Antoniego, Jolantę, Tadeusza Kowalczyków; + Henryka, Władysława, Bogdana Zająców + Lucjana Stańczuka
15.00	W intencjach Małych Rycerzy Najświętszego Serca Pana Jezusa
18.00	Dz.-bł. w 18. urodziny Bartosza Czajki, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa
Sobota, 14 lutego 2026 r. ŚWIĘTO ŚWIĘTYCH CYRYLA, MNICH, I METODEGO, BISKUPA – PATRONÓW EUROPY <i>czytanie (Dz 13, 46-49), Apostołowie zwracają się do pogan</i> <i>Ewangelia (Łk 10, 1-9), Żniwo wielkie, ale robotników mało</i>	
6.30	+ Lucjana, Pelagię, Jana, Witolda
7.00	+ Jana i Barbarę Oklińskich + Lucjana Stańczuka (30 dzień po śmierci) + Gertrudę Paprocką (4 R); + Krzysztofa Paprockiego + Mieczysława Grudę
18.00	Dz.-bł. w 88. urodziny Janiny, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa Gregorianka: + Waldemara Szmurło + Lucjana (23 R); + Pelagię, Andrzeja, Lidę, Leokadię, Leszka, Włodzimierza; + dziadków
Niedziela, 15 lutego 2026 r. VI NIEDZIELA ZWYKŁA <i>1. czytanie (Syr 15, 15-20), Wymagająca wolność człowieka</i> <i>2. czytanie (1 Kor 2, 6-10), Prawdziwa mądrość</i> <i>Ewangelia (Mt 5, 17-37), Wymaganie Nowego Przymierza</i>	
7.00	+ Jana Michalskiego (42 R); + Genowefę Michalską; + z obojga stron rodziny
8.30	+ Antoniego, Janinę, Stanisława, Genowefę, Aleksandra, Henrykę, Mariannę, Martynę, Zdzisława + Antoniego Lipińskiego
10.00	Dz.-bł. w rocznicę urodzin Sylwii, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa Gregorianka: + Waldemara Szmurło
12.00	Za Parafian Dz.-bł. w 50. rocznicę ślubu Hanny i Stanisława, o Boże błogosławieństwo, opiekę Matki Bożej i św. Józefa + Jana Modrzewskiego (6 R); + rodziców obojga stron
16.30	+ Jadwigę Pachnik (14 R)
18.00	+ Lucynę (21 R); + ks. Jana Niedziałka; + Feliksa i Bogusława

Odeszli do Pana

+ Jerzy Kot, lat 80

+ Anna Źarska, lat 69

Wieczny odpoczynek racz Im dać, Panie...

Tydzień w naszej parafii

■ PONIEDZIAŁEK, 9 lutego

- 17.15 – Modlitwa różańcowa – KŻR nr 17

■ WTOREK, 10 lutego

- 17.00 – Kredkami do nieba
- 17.15 – Modlitwa różańcowa – KŻR nr 17

■ ŚRODA, 11 lutego

Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes
– Światowy Dzień Chorego

- 6.30 – Msza św.
- 10.00 – Msza św. w intencji chorych i cierpiących
- 17.00 – Różaniec do św. Józefa
- 17.45 – Nowenna do św. Józefa
- 18.00 – Msza św. w intencjach zanoszonych przez wstawiennictwo św. Józefa
- 19.00 – Krąg Biblijny

■ CZWARTEK, 12 lutego

- 17.15 – Modlitwa różańcowa – KŻR nr 17
- 19.00 – 21.00 – Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy

■ PIĄTEK, 13 lutego

- 15.00 – Msza św. w intencjach Małych Rycerzy Najświętszego Serca Pana Jezusa
- 17.15 – modlitwa różańcowa – KŻR nr 17

■ SOBOTA, 14 lutego

- 17.15 – Modlitwa różańcowa – KŻR nr 17

■ NIEDZIELA, 15 lutego

- 7.00 – Msza św.
- 8.30 – Msza św.
- 10.00 – Msza św.
- 11.30 – spotkanie z rodzicami i dziećmi z klas trzecich przygotowującymi się do I Komunii Św.
- 12.00 – Msza św. z udziałem dzieci
- 16.30 – Msza św.
- 18.00 – Msza św.

11 lutego – Matki Bożej z Lourdes i Światowy Dzień Chorego

11 lutego obchodzimy Światowy Dzień Chorego, który został ustanowiony przez papieża Jana Pawła II w 1992 r. Jako dzień obchodów Ojciec Święty wybrał wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes, wskazując na nadzieję, jaką niesie wstawiennictwo Maryi w chorobie i cierpieniu.

Światowy Dzień Chorego św. Jan Paweł II ustanowił w liście do ówczesnego przewodniczącego Papieskiej Rady Duszpasterstwa Służby Zdrowia kard. Fiorenzo Angeliniego, który wystosował 13 maja 1992 roku, a więc w inne święto maryjne związane z objawieniami Matki Bożej w Fatimie.

Pisząc o swojej inicjatywie podkreślił, że celem Dnia Chorego jest pobudzenie wrażliwości całego Kościoła „na konieczność zapewnienia jak najlepszej opieki chorym; pomagania chorem w dostrzeżeniu wartości cierpienia na płaszczyźnie ludzkiej, a przede wszystkim na płaszczyźnie nadprzyrodzonej”. Już wtedy papież sam był osobą cierpiącą, rok wcześniej bowiem zdiagnozowano u niego chorobę Parkinsona.

Obie te daty – listu i samego Dnia Chorego – upamiętniają dwa ważne wydarzenia z życia Kościoła katolickiego: 13 maja to wspomnienie pierwszego objawienia maryjnego w portugalskiej Fatimie (1917 r.), a 11 lutego obchodzimy wspomnienie pierwszego ukazania się Maryi św. Bernardecie Soubirous w Lourdes (1858 r.). Tak więc duchowym natchnieniem chorych i ich opiekunów, w tym dniu jest Matka Najświętsza. Warto dodać, że kilka lat wcześniej (1984) też w dniu 11 lutego Jan Paweł II ogłosił list apostolski „Salvifici doloris” – o chrześcijańskim sensie cierpienia.

Objawienia w Lourdes

Ustanowienie Światowego Dnia Chorego we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny z Lourdes jest znaczące. Do groty, w której 14-letniej Bernadecie Soubirous 11 lutego 1858 r. ukazała się „Jasna Pani”, pielgrzymowali chorzy od połowy XIX w. Wielu pielgrzymów zostało uzdrowionych w sposób uznany za cudowny.

Początek objawień miał miejsce dokładnie 165 lat temu. Młoda Bernadeta zbierając suche drewno na opał, weszła do groty, gdzie usłyszała dźwięk, któ-

ŚWIĘTY TYGODNIA

10 lutego wspomnienie św. Scholastyki, dziewicy

Żyła na przełomie V i VI stulecia (480-543). Pochodziła z Nursji w Umbrii w środkowych Włoszech. Była siostrą bliźniaczką św. Benedykta. Od wczesnego dzieciństwa pozostawała pod jego urokiem. Była towarzyszką jego podróży, naśladowała jego styl życia poświęcony Panu Bogu. Gdy Benedykt założył pierwszy klasztor w Subiaco, ona założyła taki dla mniszek. Podobnie było z powstaniem klasztorów (męskim i żeńskim) na Monte Cassino. To właśnie od św. Scholastyki wywodzi się żeńska gałąź benedyktyńska i uważana jest ona za matkę duchową rodzin wszystkich benedyktynek. W ostatnim okresie życia przebywała pod Monte Cassino. Wolno jej było odwiedzać swego brata Benedykta tylko jeden raz w roku. Wiemy, że ich spotkania i duchowe rozmowy były niezwykłe, gdyż zachował się opis spotkania Scholastyki ze swoim bratem Benedyktem w 547 r., sporządzony przez św. Grzegorza Wielkiego.

Scholastyka to autentyczna święta drugiego planu, nie tylko dlatego, że jej życie pozostawało w cieniu wielkiego brata, ale również dlatego, że w centrum jej charyzmatycznej posługi i na pierwszym planie w jej życiu był nieustannie Chrystus. Scholastyka uchodziła za niezwykle skromną osobę. Nie miała potrzeby błyszczeć, dlatego też może stanowić wzór cichego i pobożnego życia, zawsze w zgodzie z Bożą wolą.

Można ją uznać także za patronkę dobrych rozmów. Dobra rozmowa rodzeństwa, małżonków czy przyjaciół jest pięknym Bożym darem. Takie chwile nie zdarzają się często, ale kiedy już są, warto się nimi cieszyć i przechować w pamięci. Dobra rozmowa umacnia więzi między ludźmi bardziej niż cokolwiek innego. (opr. AZ)

ry brzmiał jak podmuch wiatru. „Zobaczyłam Panią ubraną na biało: miała na sobie suknię, welon, niebieski pas i żółtą różę na każdej stopie”. Bernadetta uczyniła znak krzyża i odmówiła z Panią różaniec. Po zakończeniu modlitwy Pani nagle znikła.

Do 16 lipca 1858 r. miało miejsce jeszcze siedemnaście innych objawień. Maryja, Matka Jezusa przedstawiła się dziewczynce jako „Niepokalane Poczęcie”, co zostało odczytane jako potwierdzenie dogmatu ustanowionego przez Kościół 4 lata wcześniej.

18 lutego Maryja wypowiedziała znamienne słowa: „Nie obiecuję ci szczęścia na tym świecie, ale w przyszłym”. Trzy dni później wezwała: „Módlcie się za grzeszników”, a po kolejnych trzech dniach: „Pokutujcie! Pokutujcie! Pokutujcie!”. Prosiła też, by księża wybudowali przy grocie kaplicę, i aby przychodzono tam w procesji.

W grocie Massabielskiej wskazała Bernadecie miejsce, z którego wytrysnęło źródło. Wkrótce wydarzył się pierwszy cud: mieszkanka Lourdes umoczyła sparaliżowaną rękę w wodzie wypływającej ze źródła i została uleczone. Mistyczne spotkanie Bernadety z Matką Bożą zakończyły się 16 lipca 1858 roku, cztery lata później (1862) Kościół potwierdził autentyczność objawień.

Bernadetta rozpoczęła nowicjat u sióstr posługujących chorem (Soeurs de la Charité et de l'Instruction Chrétienne de Nevers). W 1866 r. na zawsze opuściła Lourdes, przenosząc się do domu zgromadzenia w Nevers. – Moja misja w Lourdes jest skończona – oświadczyła. Rok później złożyła śluby zakonne. Została pomocnicą pielęgniarki w klasztornej infirmerii. Zdrowie Bernadety stale się pogarszało. Ostatnie pół roku spędziła w łóżku, które nazywała „białą kaplicą”. Umarła 16 kwietnia 1879 r. Miała zaledwie 35 lat. Została kanonizowana w 1933 r.

Cuda w Lourdes

Od czasu objawień zanotowano w sanktuarium tysiące uzdrowień. Od lat 60. XIX wieku specjalna kościelna komisja oficjalnie uznała 70 z nich za cudowne, niewytłumaczalne z medycznego punktu. Ponad 80 proc. uznanych przez Kościół cudów dotyczy kobiet. (tekst za www.niedziela.pl)

Orędzie papieża Leona XIV na XXXIV Światowy Dzień Chorego

Współczucie Samarytanina: miłować, niosąc cierpienie drugiego człowieka

Drodzy Bracia i Siostry!

XXXIV Światowy Dzień Chorego będzie uroczystością obchodzoną w Chiclayo w Peru, w dniu 11 lutego 2026 r. Z tej okazji chciałem ponownie zaproponować obraz miłosiernego Samarytanina, zawsze aktualny i nieodzowny, aby na nowo odkryć piękno miłości i społeczny wymiar współczucia oraz zwrócić uwagę na potrzebujących i na cierpiących, jakimi są chorzy.

Wszyscy słyszeliśmy i czytaliśmy ten poruszający tekst św. Łukasza (por. Łk 10, 25-37). Uczonemu w Prawie, który pyta Go, kogo należy miłować jako bliźniego, Jezus odpowiada, przytaczając opowieść: pewien człowiek, podróżujący z Jerozolimy do Jerycha, został napadnięty przez złodziei i pozostawiony na pół umarły; kapłan i lewita przeszli obok niego obojętnie, ale Samarytanin, widząc go, wzruszył się głęboko, opatrzył jego rany, zabrał go do gospody i zapłacił za opiekę nad nim. Chciałbym zaproponować refleksję nad tym fragmentem biblijnym, stosując klucz hermeneutyczny Encykliki Fratelli tutti, mojego drogiego Poprzednika, Papieża Franciszka, w której współczucie i miłosierdzie wobec potrzebujących nie sprowadzają się jedynie do wysiłku indywidualnego, ale realizują się w relacji: z bratem w potrzebie, z tymi, którzy się nim opiekują, a – co najważniejsze – z Bogiem, który obdarza nas swoją miłością.

1. Dar spotkania: radość dawania bliskości i obecności

Jesteśmy zanurzeni w kulturze prędkości, natychmiastowości, pośpiechu, a także odrzucenia i obojętności, która uniemożliwia nam podejście i zatrzymanie się w drodze, aby dostrzec potrzeby i cierpienia, które nas otaczają. Przypowieść opowiada, że Samarytanin, widząc rannego, nie „minął go”, ale wejrzał na niego spojrzeniem otwartym i uważnym, spojrzeniem Jezusa, który doprowadził go do ludzkiej bliskości i solidarności. Samarytanin „zatrzymał się, zbliżył się do niego, osobiście go leczył, zapłacił z własnej kieszeni i zaopiekował się nim. Przede wszystkim (...) dał mu swój czas”. Jezus nie uczy, kim jest bliźni, ale jak stać się bliźnim, to znaczy, jak stać się bliskim. W tym kontekście możemy stwierdzić za św. Augustynem, że Pan nie chciał nauczyć kim był bliźni tego człowieka, ale dla kogo on powinien stać się bliźnim. Rzeczywiście, nikt nie jest bliźnim dla drugiego dopóki nie zbliży się do niego z własnej woli. Dlatego bliźnim stał się ten, który okazał miłosierdzie.

Miłość nie jest bierna, wychodzi na spotkanie drugiemu; bycie bliźnim nie zależy od fizycznej lub społecznej bliskości, ale od decyzji, by miłować. Dlatego chrześcijanin staje się bliźnim cierpiącego, naśladując przykład Chrystusa, prawdziwego boskiego Samarytanina, który przybliżył się do zranionej ludzkości. Nie są to zwykłe gesty filantropii, ale znaki, w których można dostrzec, że osobiste uczestnictwo w cierpieniach drugiego człowieka oznacza dar z siebie, wykracza poza zaspokajanie potrzeb, aby sprawić, że nasza osoba stałaby się częścią daru. Miłość ta musi karmić się spotkaniem z Chrystusem, który z miłości oddał się za nas. Św. Franciszek wyjaśnił to bardzo dobrze, gdy – mówiąc o swoim spotkaniu z trędowatymi – stwierdził: „Pan sam wprowadził mnie między nich”, ponieważ przez nich odkrył słodką radość miłowania.

Dar spotkania rodzi się z więzi z Jezusem Chrystusem, utożsamianym przez nas z miłosiernym Samarytaninem, który przyniósł nam wieczne zbawienie i którego czynimy obecnym, gdy pochylamy się nad poranionym bratem. Św. Ambroży mówił: „Ponieważ nikt nie jest tak bliski, jak ten, który uleczył nasze rany, kochajmy Go, jako Pana, miłujmy Go jako bliźniego; nic nie jest tak sobie bliskie jak głowa członkom. Kochajmy też tego, kto jest naśladowcą Chrystusa. Miłujmy tego, który dzięki wspólnocie z innymi co do ciała, lituje się nad cudzymi potrzebami”. Być jedno w Jednym, w bliskości, w obecności, w otrzymanej i dzielonej miłości, i cieszyć się – podobnie jak św. Franciszek – słodczą spotkaniem z Nim.

2. Wspólna misja opieki nad chorymi

Św. Łukasz mówi dalej, że Samarytanin „wzruszył się głęboko”. Okazywanie współczucia zakłada głębokie emocje, które skłaniają do działania. Jest to uczucie wypływające z wnętrza i prowadzące do zaangażowania się w cierpienie innych. W tej przypowieści współczucie jest cechą wyróżniającą czynnej miłości. Nie jest ona teoretyczna ani sentymentalna, lecz przekłada się na konkretne czyny; Samarytanin podchodzi, opatrzy rany, zajmuje się i opiekuje. Ale uważa – nie czyni tego sam, indywidualnie; „jak Samarytanin szukał gospodarza, który mógłby zaopiekować się tym człowiekiem, tak i my jesteśmy wezwani do zaproszenia i spotkania się w «nas», które jest silniejsze niż suma małych indywidualności”. Mając doświadczenie jako misjonarz i biskup w Peru, sam przekonałem się, jak wiele osób dzieli się miłosierdziem i współczuciem na wzór Samarytanina i właściciela gospody. Członkowie rodziny, sąsiedzi, pracownicy służby zdrowia, osoby pracujące w duszpasterstwie służby zdrowia i wielu innych, którzy zatrzymują się, podchodzą, leczą, niosą, towarzyszą i ofiarowują to, co mają, nadają współczuciu wymiar społeczny. To doświadczenie, które

realizuje się w sieci relacji, wykracza poza zaangażowanie jedynie indywidualne. W taki też sposób w Adhortacji apostolskiej Dilexi te odniosłem się do opieki nad chorymi nie tylko jako do „istotnej części” misji Kościoła, ale jako do autentycznego „działania kościelnego” (nr 49). Cytowałem w niej św. Cypriana, aby ukazać, jak w tym wymiarze możemy sprawdzić stan zdrowia naszego społeczeństwa: „Ta zaraza, która wydaje się tak straszna i śmiertelna, wystawia na próbę sprawiedliwość każdego człowieka i sprawdza ducha ludzi, czy zdrowi służą chorym, czy krewni szczerze się miłują, czy panowie mają litość dla chorych sług, czy lekarze nie opuszczają chorych, błagających o pomoc”.

Bycie jedno w Jednym oznacza, że czujemy się prawdziwie członkami ciała, w którym zgodnie z naszym powołaniem niesiemy współczucie Pana wobec cierpienia wszystkich ludzi. Co więcej, wzruszający nas ból, nie jest bólem obcym, lecz jest cierpieniem części naszego własnego ciała, o które nasza Głowa poleca nam troszczyć się dla dobra wszystkich. W tym sensie utożsamia się ono z cierpieniem Chrystusa i – ofiarowane w duchu chrześcijańskim – przyspiesza spełnienie modlitwy samego Zbawiciela o jedność wszystkich.

3. Zawsze kierowani miłością do Boga, aby spotkać się z nami samymi i z bratem

W podwójnym przykazaniu: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją duszą, całą swoją mocą i całym swoim umysłem; a swego bliźniego jak siebie samego” (Łk 10, 27), możemy dostrzec prymat miłości Boga i jej bezpośredni wpływ na sposób miłowania i nawiązywania relacji przez człowieka we wszystkich ich wymiarach. „Miłość bliźniego jest namacalnym dowodem autentyczności miłości Boga, jak poświadcza Jan Apostoł: «Nikt nigdy Boga nie oglądał. Jeżeli miłujemy się wzajemnie, Bóg trwa w nas i miłość ku Niemu jest w nas doskonała. (...) Bóg jest miłością: kto trwa w miłości, trwa w Bogu, a Bóg trwa w nim» (1 J 4, 12.16)”. Chociaż przedmiot tej miłości jest odmienny: Bóg, bliźni i my sami, i w tym sensie możemy je rozumieć jako różne rodzaje miłości, to są one zawsze nierozłączne. Prymat miłości Boga oznacza, że działania człowieka nie są podejmowane ze względu na korzyści osobiste lub w celu uzyskania nagrody, ale jako przejaw miłości, która wykracza poza normy obrzędowe i przekłada się na autentyczny kult: służenie bliźniemu jest miłowaniem Boga w praktyce.

Ten wymiar pozwala nam również stwierdzić, co oznacza miłość siebie samego. Zakłada ona odejście od zainteresowania budowaniem naszej samooceny lub poczucia naszej godności w stereotypach sukcesu, kariery, pozycji lub pochodzenia i odnajdywanie naszego właściwego miejsca wobec Boga i bliźniego. Benedykt XVI powiedział, że „istota ludzka, ze względu na swoją naturę duchową, realizuje się w relacjach międzysobowych. W im bardziej autentyczny sposób je przeżywa, tym bardziej dojrzewa jej tożsamość osobista. Człowiek dowartościowuje siebie przez izolację, lecz poprzez relacje nawiązywane z innymi oraz z Bogiem”.

Drodzy bracia i siostry, „prawdziwym lekarstwem na rany człowieka jest życie ugruntowane na miłości braterskiej, która znajduje swoje źródło w miłości Boga”. Gorąco pragnę, aby w naszym chrześcijańskim stylu życia nigdy nie zabrakło tego wymiaru braterskiego, „samarytańskiego”, inkluzywnego, odważnego, zaangażowanego i solidarnego, który swoje najgłębsze korzenie ma w naszej jedności z Bogiem, w wierze w Jezusa Chrystusa. Rozpaleni tą Bożą miłością, będziemy mogli naprawdę poświęcić się wszystkim cierpiącym, zwłaszcza naszym braciom chorym, starszym i uciśnionym.

Wnieśmy naszą modlitwę do Najświętszej Maryi Panny, Uzdrawienia Chorych; prosimy o Jej pomoc dla wszystkich cierpiących, potrzebujących współczucia, wysłuchania i pocieszenia, i błagajmy o Jej wstawiennictwo tą starożytną modlitwą, którą odmawiano w rodzinie za tych, którzy żyją w chorobie i cierpieniu:

Słodka Matko, nie opuszczaj [mnie],
Twego wzroku ode mnie nie odwracaj.
Pójdź ze mną dokądkolwiek
i nigdy nie pozostawiaj mnie samego.
Ty, która zawsze mnie chronisz,
jako moja prawdziwa Matka,
spraw, żeby błogosławił mi Ojciec
i Syn, i Duch Święty.

Z całego serca udzielam wszystkim Apostolskiego Błogosławieństwa: chorym, ich rodzinom i tym, którzy się nimi opiekują, pracownikom służby zdrowia, pracującym w duszpasterstwie służby zdrowia, a w szczególności tym, którzy uczestniczą w tym Światowym Dniu Chorego.

Watykan, 13 stycznia 2026 r.
Papież LEON XIV

Tydzień Małżeństwa w Siedlcach

Od 7 do 15 lutego w Siedlcach trwa Tydzień Małżeństwa – cykl wydarzeń skierowanych do małżonków, narzeczonych oraz wszystkich, którym bliska jest troska o relacje i budowanie więzi w codziennym życiu. Tegoroczne obchody odbywają się pod hasłem „Bliskość w codzienności”.

Program Tygodnia Małżeństwa łączy modlitwę, formację duchową, kulturę, warsztaty oraz propozycje spędzenia czasu we dwoje, pokazując, że małżeństwo to przestrzeń wzrastania zarówno w miłości, jak i w wierze.

Inauguracją wydarzenia była Msza Święta z odnowieniem przyrzeczeń małżeńskich, która została odprawiona 7 lutego o godz. 18.00 w katedrze siedleckiej. Eucharystia to duchowy fundament całego tygodnia.

W kolejnych dniach zaplanowano m.in. randkę w kinie, warsztaty kulinarne „Razem Wam się upieczcie”, spektakl muzyczno-poetycki Ewy Celińskiej „Serce w czterech porach roku”, a także warsztaty taneczne pod hasłem „Bliskość w każdym kroku”. Nie zabraknie rów-

nież propozycji spotkania przy kawie i rozmowie podczas randki małżeńskiej z wprowadzeniem „Blisko, bliżej – od bliskości emocjonalnej do intymności”.

Zwieńczeniem Tygodnia Małżeństwa będzie walentynkowy wieczór we dwoje – romantyczna kolacja przy świecach z muzyką na żywo, zaplanowana na 14 i 15 lutego w jednej z siedleckich restauracji. Organizatorzy przygotowali także dodatkową niespodziankę dla par, które okażą zdjęcie ślubne.

Tydzień Małżeństwa to okazja, by zatrzymać się w codziennym biegu, zadbać o relację i odkrywać na nowo wartość sakramentu małżeństwa. Wydarzenie organizowane jest we współpracy środowisk kościelnych, instytucji kultury oraz lokalnych partnerów.

Szczegółowy program, informacje o zapisach i limitach miejsc dostępne są na materiałach promocyjnych. Tydzień Małżeństwa w Siedlcach został objęty patronatem medialnym Kościoła i Radia Podlasie. (tekst za www.podlasie24.pl)

HUMOR JEST ZAWSZE DOBRY

PIERŚCIONEK

Jaś w pobliżu szkoły znalazł pierścionek. Pochwalił się rodzicom. Tato nakazuje mu stanowczo:

– Ogłoś w szkole, że pierścionek znalazłeś, poszukaj właściciela i mu zwróć.

– Tato, zobacz. Na pierścionku jest napisane: „Na zawsze twój”. Skoro na zawsze mój, to dlaczego mam go oddawać?!

ON I CZAPLA

Rodzina wraca z kina. Kolejny raz oglądali film pt.: „Ojciec Chrzestny”. Córka pyta Ojca:

– Tato, kim właściwie był ten Al Pacino.

– Przeczytaj go od tyłu to się dowiesz!

RETY! I RATY!

Znana fraszkopisarka Zofia Nowacka-Wilczek była zmuszona do wzięcia dużego kredytu na zakup mieszkania. Uświadamiając sobie kłopot z tym związany pisała:

– W obecnej dobie kredytowej, gdy wciąż na głowie jakieś spłaty, co drugi Polak wykrzykuje już nie „O, rety!”, lecz „O, raty!”

MYŚL DIOGENESA

Diogenes to grecki filozof z Koryntu, przedstawił szkołę cyników. Żył w latach 413-323 przed narodzeniem Chrystusa. Głosił pogardę dla dóbr materialnych. Pisał między innymi:

– „Bieda jest nauczycielką życia i podporą filozofii, bo do czego filozofia nakłaniania słowami, do tego bieda zmusza w praktyce”.

RADA NA LĘKI

Babcia zdenerwowana chodzi po kuchni. Dziadek pyta:

– Jadzia, weź się uspokój. Szkoda twego zdrowia.

– Jak można żyć spokojnie, gdy ciągle nas straszą wojną, drożyzną, kolejkami...

– Posłuchaj mojej dobrej rady.

– Jakiej znowu?

– Wyłącz telewizor!

WSPOMNIENIE CZAR

Młodzi zakochani małżonkowie wędrują po górach i mówią:

– Jak tu pięknie, zobacz, będziemy mieli co wspominać na starość.

Pięćdziesiąt lat później ci sami małżonkowie człapią z balkonikami po swoim mieszkaniu i mówią:

– Przypomnij mi jak ty się nazywałeś, bo zapomniałem.

PROBLEM

Wnuczka pyta dziadka:

– Dziadku, wszyscy mi mówią, że ty jesteś mądrym człowiekiem, powiedz mi jaki jest najłatwiejszy problem do rozwiązania?

– Cudzy, oczywiście. Każdy z nas chętniej je rozwiązuje niż własne.

Z KIM POGADAĆ?

(opr. xHD)

TYDZIEŃ MAŁŻEŃSTWA

BLISKOŚĆ W CODZIENNOŚCI

07-15 LUTY

07 LUTY

SOBOTA

godz. 18:00

MSZA ŚWIĘTA

Z ODNOWIENIEM PRZYRZECZEŃ MAŁŻEŃSKICH
Parafia pw. Niepokalanego Poczęcia NMP w Siedlcach (katedra)

09 LUTY

PONIEDZIAŁEK

godz. 17:30

RANDKA W KINIE „DALEJ JAZDA 2”

Nove Kino Siedlce, Siedlce ul. Wiszniewskiego 4
Bilety do nabycia w kinie.

10 LUTY

WTÓREK

godz. 18:00

WARSZTATY KULINARNE „RAZEM WAM SIĘ UPIECZcie”

CARITAS/Centrum Integracji Społecznej; Siedlce, ul. Świrskiego 57 (wejście C od ulicy Świrskiego)
Koszt udziału 25 zł od pary
Liczba miejsc ograniczona, zapisy Magda 600-366-393

11 LUTY

ŚRODA

godz. 18:00

SPEKTAKL MUZYCZNO-POETYCKI „SERCE W CZTERECH PORACH ROKU” EWA CELIŃSKA

Carits Diecezji Siedleckiej, Siedlce ul. Budowlana 1

12 LUTY

CZWARTEK

godz. 19:30

WARSZTATY TANECZNE - BLISKOŚĆ W KAŻDYM KROKU

SZKOŁA TAŃCA JAROSZYŃSCY
Sala w podziemiach Parafii Św. Józefa w Siedlcach
Koszt udziału 40 zł za parę
Liczba miejsc ograniczona, zapisy Radek 663-630-291

13 LUTY

PIĄTEK

godz. 19:00

RANDKA MAŁŻEŃSKA Z WPROWADZENIEM „BLISKO, BLIŻEJ OD BLISKOŚCI EMOCJONALNEJ DO INTYMNOŚCI”

Pamiątkowa fotografia dla dwojga kawa, herbata, ciasto
Sala w podziemiach Parafii św. Józefa w Siedlcach
Liczba miejsc ograniczona, zapisy Kasia – 691-121-996

14-15 LUTY

16:00 - 22:00

WALENTYNKOWY WIECZÓR WE DWOJE, ROMANTYCZNA KOLACJA W BLASKU ŚWIEC

RESTAURACJA ALEJĄ POLSKICH SMAKÓW SIEDLCE, AŚLANOWICZA 17
Muzyka na żywo, specjalne menu włoskie
Wcześniejsza, telefoniczna rezerwacja stolików na hasło „Tydzień Małżeństwa” – tel. 728 118 748
Dodatkowa niespodzianka- pary, które okażą zdjęcie ślubne otrzymają atrakcyjny voucher

Tygodnik „Opiekun” w nakładzie 1000 egz. wydaje Parafia św. Józefa, Siedlce, ul. Sokołowska 124, tel. 25 640 28 28. Druk. NOWATOR. Konto parafii. 31 1500 1663 1216 6007 9961 0000
Redaguje zespół. ks. Sławomir Olopiak, ks. Henryk Drozd, ks. Jacek Sawczuk, Grażyna Łuka-Karcz, Marek Stasiuk, Edyta Zdunek, Agata Zielińska.
Uwaga współpracownicy redakcji. Materiały do „Opiekuna” nadsyłamy na adres:
kancelaria@jozefsiedlce.pl najpóźniej do poniedziałku poprzedzającego ukazanie się gazety.
Kancelaria Parafialna czynna w dni powszednie w godz. 16.00-17.30. W niedziele nieczynna.